

1

Преди да влезе в „Старбъкс“ на Петдесета улица и „Лексингтън“, Картър Алинсън Втори бе изпитвал внезапно привличане към нежния пол само в детството си, ако не броим някое и друго мимолетно увлечение като тийнейджър. При част от последните случаи се бе стигало до разюздани сексуални подвизи, но Картър никога не се бе влюбвал дълбоко.

За негова радост, опашката беше къса и скоро той получи обичайната си чаша кафе с два шота еспreso и парче лимонова торта с бяла глазура. Огледа се за свободно място и в този момент Съдбата се намеси по решителен начин в живота му.

Тя седеше в най-отдалечения ъгъл и четеше книга. Пред себе си имаше малка чанта, обшита с мъниста, и чаша, от която висеше конец с етикетче на чай от лайка. Срещу нея имаше празен стол. Единственият в цялото заведение.

Картър си проправи път до жената.

– Това място свободно ли е? – попита той.

– Да – отвърна тя и премести чантата си.

– Благодаря. Тук е доста оживено тази сутрин.

– Да – каза тя.

Той седна и едва тогава тя вдигна очи към него.

Поети са се опитвали да облекат в думи онзи рядък,

вълшебен миг, когато погледите се срещат и животът на двама души се променя завинаги. Някои почти успяват – в проза или в стих. Една от големите трагедии на човечеството е, че на много хора просто не им е писано да го изживеят. Животинското царство познава добре този момент: белоглавите орли, бобрите, вълците, лешоядите – ако трябва да дадем само няколко примера – си избират партньори за цял живот.

На 14 юли 1998 г. Картър протегна ръка и произнесе отчетливо:

– Картър.

– Фиона – отвърна тя и пое ръката му, удивена от настойчивия поглед на сините му очи.

В продължение на половин час двамата седяха мълчаливо, но преди да се разделят, си размениха най-кратките възможни любезности и той я покани на вечеря. Всичко дойде толкова естествено и за двамата, че нямаше смисъл от каквито и да било увъртания. Той я покани и тя прие.

По време на вечерята Фиона откри, че Картър наскоро е завършил университета „Вандербилт“ и сега ходи на интервюта за работа. Повечето от тях се бяха оказали неуспешни, и то не само заради състоянието на съвременните финанси, но и поради факта, че младият мъж с дълбоки сини очи не беше кой знае колко добре организиран и определено се нуждаеше от женска ръка, която да го наставлява.

Може би, ако тогава си бе дала сметка за колко много наставления ставаше дума, тя просто би кимнала учтиво, би станала от мястото си и би напуснала живота му. Вместо това Фиона го покани да се запознае с баща ѝ, който съвсем случайно се оказа директор на инвестиционна фирма на Уолстрийт.

И така, следващия петък вечер в облицованата с дървени ламперии библиотека на семейния апартамент Картър се озова лице в лице с Чарлс Мейтлънд Уокър, бащата на Фиона и основател на „Уокър, Мартин, По-

меранц и Фишър“. В ръцете си бащата държеше автобиографията на младежа.

– Виждам, че си учил в „Диърфийлд“. Страхотен колеж! Един от съдружниците ми го е завършил. Но това беше още когато приемаха само момчета.

– Да, сър, било е преди моето време – каза Картър, като се стараяше да диша дълбоко.

– А после „Вандербилт“. – Чарлс Уокър вдигна глава от текста. – Защо се премести на юг?

– Мисля, че заради времето, сър. Беше ми писнало от сняг и студ.

– Бил си известно време и в Англия...

– Да, сър. В Бристолския университет. Играех ръгби.

– Сигурно е било вълнуващо. Веднъж в Туикенам гледах страхотен мач по ръгби. Интересен спорт. Толкова лесен в сравнение с онова, което вършим тук...

Докато бащата прелистваше страниците, Картър стискаше палците и на двете си ръце.

– От това, което чета, оставам с впечатлението, че притежаваш нужната квалификация за това поприще, но ти липсва мотивация. Ако оставим спорта настрана, питам се дали си създаден за кариера във финансите. Дъщеря ми няма тези съмнения. – Той седна на канапето. – На мое място как би постъпил?

Картър пое дълбоко дъх и се насили да изглежда спокоен, докато отговаряше:

– Вярно е, сър, че усилията ми в миналото не винаги са водили до удовлетворителен резултат, но мога да ви уверя, че ако ми гласувате доверие, няма да ви подведа. Ще се трудя усърдно, за да усвоя спецификата на всяка задача, която бихте ми поверили. Обещавам ви да работя с ентузиазъм, лоялност и силно желание за успех както в името на собственото си бъдеще, така и, което за мен е още по-важно, за да оправдая доверието, което ми се струва, че дъщеря ви проявява към мен.

Фиона и майка ѝ станаха, когато двамата мъже влязоха при тях. Двете жени попитаха в един глас:

– Е?

Чарлс Уокър се засмя.

– Започва от утре. На много ниска длъжност, бих добавил. – Той целуна дъщеря си по бузата. – След което, както казваше майка ми, ще стане, каквото има да става.

Картър обгърна Фиона с ръка.

– Благодаря ви – каза той. – Боя се, че съм леко зашеметен. Всичко се случва толкова бързо.

– Добре дошъл в клана Уокър – отвърна Фиона. – Да пийнем по чаша вино за успеха ти.

– За нашия успех! – поправи я Картър, широко усмихнат.

Следващите няколко седмици бяха извънредно трудни за него. Темпото на живота му се утрои, докато усвояваше радостите и клопките в инвестирането на чужди пари. Но за шест месеца успя да се докаже като способен служител. А като лоялен компаньон на дъщерята на един от съдружниците получи и малък кабинет на по-долен етаж.

Картър и Фиона бяха неразделни, затова никой не се изненада, когато се ожениха и заминаха на меден месец в Швейцарските Алпи. На следващата година се роди Джеймс, а четиринасет месеца по-късно и Аманда.

По онова време никой в семейството не подозираше, че новият съпруг на Фиона има какво да крие.

2

По едно странно съвпадение за Хари Патрик Мърфи всичко започна на 14 юли 2015 г. в „Блумингдейлс“, докато се питаше какъв подарък да прати за шейсетия рожден ден на майка си. Накрая се спря на любимия ѝ парфюм – „Шанел №5“. А на щанда, обозначен като

„Интимно бельо“, дълго се рови из рафтовете, отрупани с всевъзможни артикули от всякакви материи, във всички разцветки и кройки, познати на човечеството. В крайна сметка избра черен сатенен пенъоар, може би малко по-секси, отколкото би подходило на жена на нейната възраст. Последното обстоятелство не го притесняваше – баща му със сигурност щеше да се зарадва.

Хари обичаше да поддържа близък контакт с родителите си, но сега, когато живееше в Ню Йорк, а те се бяха преместили във Флорида, връзката между тях беше по-скоро сантимент, отколкото реалност. Като дете той се бе прекланял пред авторитета на баща си и с готовност бе приемал готвенето и непрестанните грижи на майка си. Но едва когато порасна, си даде сметка колко добре го бяха отгледали. Майк и Бриджет Мърфи го бяха възпитали като човек с принципи, с непоклатима ценностна система. Бяха му дали увереност, за да се изправи срещу целия свят и да се справя с всякакви ситуации. Или поне така си мислеше.

Като актьор той си бе извоювал добри позиции в рекламните къщи. Гласът му звучеше авторитетно, но същевременно дружелюбно. За негов късмет, често го канеха на кастинги за реклами. Понякога получаваше ролята и приходите от това, добавени към някое и друго участие във филм или телевизионен сериал, му позволяваха да си плаща сметките. А когато наистина му излезеше късметът, получаваше и роля на Бродуей.

През последния месец обаче бе ходил на няколко уж обещаващи кастинги, но нито веднъж не го бяха предпочели. Тези неуспехи започваха да подкопават увереността му.

Хари взе асансьора надолу към втория етаж, където беше щандът за опаковане на подаръци, и избра кутия, два листа бяла хартия и огромна червена панделка. Пет минути по-късно вече пресичаше улицата към близкия клон на Чейс Банк.

Наличността в сметката му гравитираше опасно

близко до нулата, което не беше нещо необичайно за актьорската гилдия в Ню Йорк, особено в днешната икономика и все по-големите разходи за ежедневни нужди. Хари бе принуден да тегли едва две трети от парите си за седмицата от банкомат. Той прибра банко- нотите и закрачи към къщи.

За повечето хора животът на петия етаж в сграда без асансьор си е жива мъка. За Хари това беше отличен начин да поддържа физическа форма и да спестява разходите за фитнес. Апартаментът му се намираше на Западна Петдесет и шеста улица, в идеалния център на Манхатън. При това като единствен наемател на петия етаж се радваше и на относително спокойствие.

Той отключи входната врата, влезе и постави пазарската торба върху канапетото. Докато отиваше към кухнята, телефонът му извънтя с мотива от „Междузвездни войни“.

– Здравсти, пич – прозвуча познатият дрезгав глас на агента му Ричи. – Пращаме ти по имейла нова пиеса от млад, но обещаващ автор. Ще я поставят на Девета сцена. Продуцент е Майк Зергенски. Същият, който им скри топката миналата година с голия Кориолан. – Ричи дръпна от цигарата, с която никога не се разделяше. – Може би си леко стар за ролята, но си казах, че си струва да опитаме. Някаква антивоенна, антиамериканска история. Парите са малко, разбира се, но ще изкара шест седмици, със Зергенски няма как да не привлече внимание, а това ще е добре за кариерата ти. Пращаме ти сценария. Прослушването е в понеделник.

Хари се изсмя наум. Странно как хората в бранша говореха за участия на сцени „извън“ и „извън-извън“ Бродуей. Никой нямаше и най-малка представа колко успешна ще е дадена продукция, но винаги се надяваха след време да се прехвърли в някой от големите бродуейски театри, където да изкара много сезони с огромна печалба.

– Колко време ще са репетициите? – попита той.

– Зергенски държал на три седмици, но чувам, че можело да приключат за две.

– Какво друго е написал авторът?

– Нямам представа. Но мога да попитам.

– Чел ли си я?

Хари знаеше, че по-скоро би завалиял сняг на Таити, отколкото Ричи да прочете цяла пиеса, която ще се поставя в експериментален театър извън Бродуей.

– Мислех да стигна до нея през уикенда, когато имам малко свободно време.

– Звучи многообещаващо.

– Наблегни на ролята на Текс. Онзи в сандъка.

– Какъв сандък?

– Ще видиш, като я прочетеш. Пратили сме ти и адреса. Някъде в Куинс.

– Окей, няма проблем. Благодаря ти, Ричи.

– Жив и здрав. Чакай, сетих се още нещо. Свободен ли си в момента?

– Да. Защо?

– Имаме едно прослушване за озвучаване при Роз Люис. Два рекламни клипа за национално излъчване, майонеза „Мюлер“. Можеш ли да бъдеш там до един час?

– Разбира се.

– Супер. Ще търсиш Уенди на шестия етаж.

– Окей. Благодаря ти, Ричи.

Прослушванията за озвучаване си бяха чист хазарт. Ако не успееше още с първата дума да привлече вниманието на половин дузина хора, щеше напразно да чака телефонът му да звънне. За такова рекламно клипче щеше да се състезава с най-добрите в бизнеса, а изгодните договори като правило отиваха при звездите.

Когато пристигна в офиса, той написа името си в списъка и взе копие от дикторския текст. Рекламният екип на „Мюлер“ беше пестелив на думи. Текстът гласеше:

Майонеза „Мюлер“ скача в твоята торба!

Залата се изпълваше с познати лица. Той кимна на няколко души, здрависа се с двама-трима, после си намери усамотен ъгъл и седна да чака. Пет минути след уговорения час Уенди се появи, погледна списъка с имената и извика неговото. Той влезе в малкото студио, постави текста върху черния пулт пред себе си и си сложи слушалките.

– Само името и номерът, Хари – каза Уенди. – Четирийсет и втори дубъл.

Тя натисна копчето и му махна с ръка.

– Хари Мърфи, четирийсет и две – каза той с дружелюбния си глас и след кратка пауза прочете текста ентузиазизирано, уверено и същевременно доверително.

– Благодаря – каза Уенди монотонно. – Беше чудесно.

– За нищо – отвърна той.

Остави копието на купа, откъдето го беше взел, и си тръгна от агенцията без особен оптимизъм за шансовете си.

3

Като шестнайсетгодишен Картър Алинсън редовно ходеше от семейното жилище в Уестчестър до Бронкс, за да купува трева. Освен него още няколко момчета от „Диърфийлд“ пушеха и към края на втори курс той им стана снабдител. Тази негова предприемчивост го направи популярен сред съучениците му, като същевременно му осигуряваше така необходимия паричен приход. С промяната на светските нрави доставчикът на Картър се оказа в състояние да му доставя всичко, което беше модно за момента да се гълта, пуши или смърка. Когато завърши колежа и отиде във „Вандербилт“, около него се оформи друга групичка от подбрани клиенти, а стоката получаваше по пощата. По време на краткия му престой в Бристол един негов до-

верен приятел от Нашвил бе поел временно дистрибуторския бизнес.

Следването в университета му оставяше твърде малко време за празни забавления и Картър престана да пуши. Но още със завръщането си в Щатите той продължи да снабдява с дрога близките си приятели със съзнанието, че не вреди на никого.

Картър не беше сред най-умните и го съзнаваше. За да успее в живота и в бизнеса, той се нуждаеше от хитрост и късмет. Първото успя да придобие за сравнително кратко време, а от второто се възползваше всеки път когато можеше.

В деня, когато семейство Уокър обявиха сватбата му с дъщеря им Фиона, младият мъж сметна за благоразумно да се свърже с клиентите си и да им съобщи, че магазинът е затворен. Всички проявиха разбиране и му пожелаха „на добър час“. След това той се обади и на доставчика. Този път реакцията не беше толкова благосклонна.

– Как, по дяволите, ще обясня загубата на толкова много клиенти? – чу се яростен крясък от отсрещната страна. – Ти вдяваш ли, че шефът ще ме застреля? Или най-малкото ще прати някой да ме пребие!

В желанието си да не замесва други хора Картър направи фундаменталната грешка да поиска разговор с въпросния шеф, за да му обясни положението. Час след това се озова в „Огнедишаният дракон“ – безличен китайски ресторант в Куинс, седнал срещу спретнато облечен сицилианец с пура в ръка, който учтиво му обясняваше, че не вижда начин той – Картър – да се измъкне невинно.

– До ушите си вътре, приятелю. И ако започнеш да вдигаш врява, ще бъдеш откаран в някоя гъста гора, нарязан на парчета и даден за храна на глутница прегладнели добермани, които после ще те изсерат между боровете.

Картър седеше мълчаливо и разсъждаваше върху

внезапната ужасяваща възможност да загуби всичко, което с толкова усилия бе успял да постигне.

– Но – продължи шефът – може да се договорим. Нашата организация никога не е имала официален финансов съветник. Ти ми се струваш напълно подходящ да запълниш тази празнота. Ако се съ согласиш да ни съветваш как да управляваме парите си, можеш да си живееш спокойно живота и никой нищо няма да разбере. Иначе не се съмнявам, че медиите с готовност ще наляпат сочната тайна за наркоман бизнесмен с красива годеница, който работи в престижна фирма на Уолстрийт. Изборът е твой. Разбира се, ще се погрижим условията по назначаването ти да бъдат еднакво приемливи и за двете страни.

Още в този момент в съзнанието на Картър се оформи предизвикателството да инвестира големи суми пари. Ако си изиграеше внимателно картите, докато изпълняваше желанията на този човек, нещата щяха да се оправят.

Италианецът се наведе през масата към него.

– Повярвай ми, Картър Алинсън, не са малко онези, които си живеят прилично от слабостите и нуждите на другите. Аз и моите братя не сме като злодеите, които си виждал на големия екран.

След което той понижи глас и каза нещо, което щеше да остане запечатано в мозъка на Картър до края на живота му:

– Повечето хора в тази велика страна хранят илюзии за съзнанието на престъпника, които се основават на видяното по телевизията или прочетеното във вестниците и клюкарските списания. Но да си престъпник е далавера, и то голяма, приятелю. Само не трябва да те хващат. Всичко е много по-просто, отколкото хората си мислят.

Той се облегна назад с усмивка и продължи:

– Правоохранителните агенции не са всемогъщи. Те разкриват само малка част от случващото се в така наречения подземен свят. И още по-рядко успяват да

пратят някого в съда. Повярвай ми, ако се отнасяш към нас като към редовен клиент, никой няма да разбере какво точно вършиш. Набий си го веднъж завинаги в умната глава: законът хваща само глупавите, наглите и алчните.

Сделката бе сключена, двамата си стиснаха ръцете и Картър си тръгна. Две седмици по-късно в малкия му кабинет започнаха да пристигат банкноти с нисък номинал, изпратени от новите му клиенти. За да ги вложи в банката, той веднага създаде фиктивна компания, представляваща верига от несъществуващи обществени перални (на самообслужване), разпръснати из страната. През цялото време се стараше да се вписва във федералните лимити за банкови операции в брой. С увеличаването на паричните потоци той просто създаваше нови и нови фиктивни фирми, извършващи главно касови плащания.

След време научи, че сицилианецът се казва Салваторе Брускети и има двама братя: Енцо и Макс. На една по-късна среща с тримата в същия ресторант Картър прие да поеме контрола върху всички активи на фамилията, за да инвестира голяма част от тях в нискорискови легитимни компании. Той настоя братята да бъдат посочени във фирмените документи като собственици и изтъкна пред колебаещия се Енцо, че така ще постигнат по-голяма анонимност, отколкото по стария начин, криейки се от закона и разхождайки се насам-натам с джобове, издути от пачки пари. С времето Картър ги убеди и да използват социалноосигурителни номера, да подават данъчни декларации и да плащат данъци. Тъй като финансовите им отчети бяха в приемливи граници, не ги застрашаваше данъчната ревизия.

Семейство Брускети събираха парите на колумбийските улични банди за съхранение в тайни квартири в Манхатън. Срещу това колумбийците им плащаха опеределена такса.

При една среща на випуска от Бристолския университет Картър срещна Джулиан Евънс, който след завършването им бе станал управител на банка на Нормандските острови. Картър покани бедния човек на вечеря и му предложи неголям процент от сумите, които той и неговите клиенти биха желали да прекарват през банката му. На Джулиан му бяха нужни два дни, за да вземе решение, но в крайна сметка се съгласи при условие: никога да не бъде информиран за източника на парите.

По стечение на обстоятелствата тази среща посочи и начина, по който парите да бъдат изнасяни от Съединените щати до Нормандските острови. Сестрата на Джулиан била омъжена за дипломат, който пътувал без проверка на багажа и документите. На първо време се ограничаваха с малки суми, но постепенно, с разработването на схемата, сумите нарастваха. След като парите минеа веднъж през банката на Джулиан, те се превъртаха посредством електронни преводи през банките на няколко държави, докато се озовяха в офшорни сметки, повечето от които на Каймановите острови. Всички те се контролираха пряко от Картър Алинсън, младшия служител в „Уокър, Мартин, Померанц и Фишър“.

Годините минаваха и братята Брускети се утвърдиха сред множеството редовни клиенти на Картър. Единствената разлика беше в документите за първоначалните сделки. Тях Картър държеше в сейф, чиято комбинация знаеше само той.